

El 2 d'abril del 1700, per edicte reial, el Lluís XIV rei de França prohibia l'ús oficial de la llengua catalana.

Per nosaltres catalans del nord aquest edicte simbolitza el declivi de la llengua catalana, una mena de condemna a mort volguda pel reialme francès i mantinguda pels regims successius siguin monarquies, imperis, repúbliques o dictadures.

Han passat 311 anys i la realitat és que l'edicte és sempre vigent, França refusa sempre i encara el dret a la paraula als pobles dominats, però la bona notícia és que 3 segles no han estat suficients per a neutralitzar-nos del tot.

Tanmateix, aquesta bona notícia s'ha de matisar i molt !

Tres segles més tard, el 25 de juny del 1992 els parlamentaris francesos feien entrar la llengua francesa a la carta magna de la seua sagrada república: la Constitution. Han inscrit l'article 2: "La langue de la République est le français".

A favor nostra tenim ben poca cosa.

Els parlamentaris han inscrit un reconeixement de les llengües minoritzades (en deien “patois”, ara en diuen llengües regionals) a l'article 75.1; el 2007 el nostre Consell General va aprovar una Carta a favor de la llengua catalana i, el 2010 l'ajuntament de Perpinyà va votar una Carta similar.

Però no se cal enganyar, el fet que la llengua de la república sigui la francesa fa força de llei, mentre que el reconeixement de les llengües minoritzades que sigui a final de la constitució o per les institucions locals, no dóna cap dret als pobles sotmesos.

Descuidavi, tenim a favor nostra la voluntat de viure d'existir, per això lluitem.